

Sygn. akt: I C 756/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Alicja Tułodziecka

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. G.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda S. G. kwotę 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alicja Tułodziecka

Sygn. akt I C 756/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód S. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 3.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód wskazał, iż w styczniu 2016 r. pozwany odebrał od niego 3 m² drzewa modrzewiowego, z którego pozwany zobowiązał się wykonać 2 stoły, 4 ławy i 2 ławki. Wskazano także, iż to dzieło pozwany miał wykonać do dnia 01 maja 2016 r.

Powód podał, że pomimo upływu tego terminu pozwany nie wykonał zamówionych mebli.

Wobec tego pismem z dnia 24 października 2016 r. powód wezwał pozwanego do wykonania dzieła, wyznaczając mu termin do dnia 31 października 2016 r. Wskazano także, że wezwanie to pozwany odebrał w dniu 26 października 2016 r.

Powód podał również, że pozwany nie wykonał dzieła i w żaden sposób nie ustosunkował się do wezwania przedsądowego.

Następnie pismem z dnia 09 stycznia 2017 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy i jednocześnie wezwał pozwanego do zwrotu przekazanego drewna lub zapłaty jego równowartości do dnia 20 stycznia 2017 r.

Powód wskazał, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy pozwany odebrał w dniu 12 stycznia 2017 r. i nie odpowiedział na nie w żaden sposób.

Powód wyjaśnił także, że wartość przedmiotu sporu stanowi równowartość 3 m³ drzewa modrzewiowego. Z ustaleń powoda wynikało, iż oferty sprzedaży drzewa modrzewiowego wahają się od kwoty 900 zł do kwoty 1.200 zł za 1 m³, dlatego też w tej sprawie przyjęto średnią cenę w kwocie 1.000 zł za 1 m³ drewna.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie wydał w dniu 09 czerwca 2017 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym żądanie pozwu uwzględnił w całości – sygn. akt I Nc 2429/17.

W złożonym sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany J. K. wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Pozwany podał, iż powód dostarczył mu drzewo modrzewiowe, z którego pozwany miał wykonać 4 ławy i 4 krzesła pojedyncze. Pozwany podniósł, że dostarczone mu przez powoda drzewo było niskiej jakości i nie nadawało się do wykonania tych mebli. Pozwany wskazał, iż drewno to było koślawe, źle złożone, zwichrowane, a tym samym z takim drewnem jest dużo więcej pracy, albowiem trzeba je posklejać.

Pozwany podniósł również, iż powód za wykonanie mebli zaproponował cenę w kwocie 1.000 zł, ale ta cena była zaniżona i pozwany nie zgodził się na wykonanie tych mebli.

W ocenie pozwanego, strony nie ustaliły warunków wykonania dzieła, a materiał dostarczony przez powoda nie nadawał się do wykonania dzieła. Pozwany wskazał także, że wielokrotnie wzywał powoda do odbioru materiału.

Pozwany w swoim sprzeciwie podniósł także zarzut potrącenia. Wskazał bowiem, iż drewno powoda składowane było u niego na posesji od stycznia 2016 r., a zatem pozwany poniósł koszty w kwocie 3.000 zł za to, że jego plac był zajmowany przez drewno powoda. Dodatkowo pozwany podał, że poniósł koszty transportu w kwocie 500 zł. Z powyższego zatem wynikało, iż to powód winny jest pozwanemu co najmniej kwotę 500 zł.

Nadto w sprzeciwie pozwany zgłosił zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

J. K. jest z wykształcenia stolarzem. Od 5 lat prowadzi działalność gospodarczą w postaci tartaku w miejscowości T..

(bezsporne)

Na początku 2015 r. S. G. nawiązał współpracę z J. K..

Wówczas S. G. na swojej posesji ściął 7 drzew modrzewiowych. Następnie ścięte drewno pocięto na kawałki o długości 2 – 2,5 metra. S. G. umówił się z J. K., że on zabierze to drewno do swojego tartaku i je przetrze na deski. Strony ustaliły należność za wykonanie tej pracy na kwotę 400 zł.

J. K. przetrzał to drewno za umówioną cenę i następnie oddał je S. G.. Cena za tę usługę została zapłacona.

Drewno było wilgotne, a zatem musiało przeschnąć, dlatego też te deski były składowane na posesji S. G. w J. do stycznia 2016r.

Następnie S. G. wraz z żoną uznali, iż z tego drewna wykonają meble ogrodowe (dwa stoły, ławy i ławki). O wykonanie tych mebli S. G. zwrócił się do J. K..

Strony ustaliły, iż J. K. wykona te meble. W drodze negocjacji cenę za wykonanie mebli ustalono na kwotę 1.700 zł.

Strony ustaliły także, iż meble zostaną wykonane do długiego weekendu majowego w 2016 r. J. K. tłumaczył także, że ma dużo pracy i za wykonanie tych mebli dla S. G. zabierze się kiedy skończy swoje wcześniejsze zamówienia. J. K. przewiózł drewno z posesji S. G. do swojego tartaku.

S. G. na wykonanie mebli ogrodowych przekazał J. K. 3 m³ drewna. J. K. odebrał ten materiał i nie zgłaszał zastrzeżeń co do jego jakości.

Meble nie zostały wykonane w terminie ustalonym przez strony. S. G. wielokrotnie podczas rozmów telefonicznych oraz osobistych wizyt u J. K. ponaglał go do wykonania mebli.

Kolejny termin wykonania mebli ustalono na sierpień 2016 r. W tym terminie meble także nie zostały wykonane.

Ponownie jesienią 2016 r. strony ustaliły kolejny termin wykonania mebli ogrodowych. J. K. mówił wówczas, że meble są prawie gotowe i prace wymagają jedynie dokończenia.

(dowód:

- zeznania powoda S. G. z k. 48v akt i z k. 50v – 51 (nagranie z k. 47 akt),
- zeznania świadka K. G. z k. 50 akt (nagranie z k. 47 akt),
- zeznania świadka E. K. z k. 50 – 50v akt (nagranie z k. 47 akt),
- częściowo zeznania pozwanego J. K. z k. 48v – 49 akt i z k. 51 akt (nagranie z k. 47 akt)

Pismem z dnia 24 października 2016 r. S. G. wezwał J. K. do wykonania dzieła, wyznaczając termin jego wykonania do dnia 31 października 2016 r. Wezwanie to J. K. odebrał w dniu 26 października 2016 r.

(dowód:

- pismo wraz z dowodem doręczenia z k. 6 – 7 akt)

Pismem z dnia 09 stycznia 2017 r. S. G. złożył J. K. oświadczenie o odstąpieniu od umowy i jednocześnie wezwał go do zwrotu przekazanego drewna lub zapłaty jego równowartości – w terminie do dnia 20 stycznia 2017 r.

Oświadczenie o odstąpieniu od umowy J. K. odebrał w dniu 12 stycznia 2017 r. J. K. w żaden sposób nie odpowiedział na to pismo.

(dowód:

- pismo z dnia 09 stycznia 2017 r. wraz z dowodem doręczenia z k. 8 – 9 akt,
- zeznania powoda S. G. z k. 48v akt i z k. 50v – 51 (nagranie z k. 47 akt),
- zeznania pozwanego J. K. z k. z k. 48v – 49 akt i z k. 51 akt (nagranie z k. 47 akt)

Średnia cena 1 m³ drewna (desek) modrzewiowych wynosi 1.000 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie danych wynikających z dokumentów zgromadzonych w aktach tej sprawy oraz w oparciu o zeznania złożone przez powoda S. G. i częściowo w oparciu o zeznania złożone przez pozwanego J. K., a także na podstawie zeznań złożonych przez świadków K. G. i E. K..

Wskazać na wstępie trzeba, że w toku prowadzonego postępowania strony nie kwestionowały wiarygodności ani prawdziwości danych wynikających z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Nadto Sąd nie znalazł innych podstaw, aby tym danym odmówić mocy dowodowej.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadka K. G.. Świadek w swoich zeznaniach opisała okoliczności zawarcia umowy o dzieło między stronami, a także przedmiot tej umowy, termin jej wykonania i ustaloną cenę za wykonanie mebli. Świadek wskazała też na brak zastrzeżeń ze strony pozwanego co do jakości drewna. Świadek podała także, iż termin wykonania mebli był przesuwany przez pozwanego. Zeznania świadka K. G. były jasne, logiczne i spójne. Oceniając zeznania tegoż świadka Sąd miał na uwadze to, że świadek jest osobą bliską dla powoda. Jednakże zeznania świadka nie wykazywały chwiejności, ani nie były nielogiczne. Świadek w swoich zeznaniach opisywała znane jej okoliczności. W toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się inne podstawy, aby tym zeznaniom świadka odmówić wiarygodności.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadka E. K.. Świadek potwierdził, że jego syn miał wykonać meble ogrodowe dla powoda z drewna modrzewiowego. Świadek wskazał także, że nie był obecny przy konkretnych negocjacjach pomiędzy stronami. Zeznania świadka w tejże części były jasne i spójne.

Sąd nie dał z kolei wiary zeznaniom świadka E. K. w tejże części w jakiej wskazywał, że drewno dostarczone przez powoda było źle składowane, bo było poskręcane i w związku z tym wykonanie z niego mebli było utrudnione. Zeznania świadka w tejże części nie znalazły bowiem oparcia w innych wiarygodnych i obiektywnych dowodach.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda S. G.. Powód w swoich zeznaniach opisał okoliczności zawarcia umowy z pozwanym. Z zeznań powoda wynikały także ustalenia stron co do ceny za wykonanie mebli oraz co do terminu w jakim meble miały być wykonane. Powód wskazał również, że drewno było dobrej jakości, a pozwany co do tego drewna nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Powód opisał także przyczyny odstąpienia od umowy zawartej z pozwanym. W ocenie Sądu, zeznania powoda S. G. były spójne, logiczne i konsekwentne. W toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się inne okoliczności, które pozbawiłyby zeznania powoda mocy dowodowej.

Sąd orzekający nie dał wiary zeznaniom pozwanego J. K., w których zaprzeczał on, że między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy o dzieło, bowiem nie uzgodniono ostatecznej ceny za wykonanie mebli. Sąd nie dał wiary także twierdzeniom powoda, iż drewno dostarczone przez powoda było złej jakości i z tegoż względu nie mógł on dzieła wykonać. Jednocześnie podnieść trzeba, iż w swoich zeznaniach pozwany nie kwestionował, że w styczniu 2016 r. odebrał drewno od powoda i z tego drewna miały być wykonane meble ogrodowe. Nadto pozwany nie kwestionował, że miał cztery miesiące, aby wykonać meble dla powoda.

Wskazać trzeba, iż zeznania złożone przez pozwanego w niniejszej sprawie były niejasne, niespójne oraz nielogiczne, a nadto nie znajdowały one oparcia w innych wiarygodnych i przekonujących dowodach

Zaznaczyć należy, że pozwany sam wskazywał, iż gdyby strony nie ustaliły ceny za wykonanie dzieła, to nie przyjąłby on materiału do jego wykonania. Natomiast z ustaleń poczynionych w tejże sprawie wynika, że pozwany odebrał drewno od powoda i z tegoż materiału miały być wykonane meble ogrodowe. Podkreślenia w tym miejscu wymaga to, że w świetle powszechnie obowiązujących zasad doświadczenia życiowego, gdyby dostarczony materiał budził jakiegokolwiek zastrzeżenia ze strony pozwanego, to nie powinien go przyjmować bądź niezwłocznie powinien zawiadomić o tym zamawiającego. Nadto sam pozwany wskazywał, że regułą w prowadzonej przez niego działalności jest zawieranie z klientami umów na wykonanie dzieła. Jednocześnie pozwany przyznał, że z powodem taka umowa nie została zawarta.

Ponadto dodać trzeba, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał, że nie porozumiał się z powodem co do ceny na wykonanie mebli, zważywszy, że odebrał od powoda materiał i sam na rozprawie przyznał, że w ciągu czterech miesięcy miał wykonać zamówione meble. Z tegoż wynika, że strony ustaliły przedmiot umowy oraz warunki jej wykonania.

Wobec powyższego wskazać trzeba, iż zeznania pozwanego wykazywały chwiejności oraz były niespójne i wzajemnie sprzeczne. W ocenie Sądu, okoliczności tejsze sprawy przekonują, że te zeznania pozwanego zostały przygotowane celowo na potrzeby niniejszego postępowania, bowiem w ten sposób pozwany próbował bronić się przed skierowanemu przeciwko niemu żądaniu o zapłatę – zważywszy, iż pozwany wcześniej w żaden sposób nie reagował na pisma kierowane do niego ze strony powoda oraz od stycznia 2016r. do momentu wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w tejsze sprawie nie kwestionował jakości drewna dostarczonego przez powoda.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 3.000 zł.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż z ustaleń poczynionych na podstawie zebranych dowodów wynika, że strony niniejszego postępowania łączyła ustna umowa o dzieło, której przedmiotem było wykonanie mebli ogrodowych z drzewa modrzewiowego. Z ustaleń poczynionych w tejsze sprawie wynikało bowiem, że pozwany zobowiązał się wykonać dla powoda meble ogrodowe z drewna dostarczonego mu przez powoda. Wskazać także trzeba, iż drewno zostało zabrane z posesji powoda przez pozwanego. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało także, że strony ustaliły cenę za wykonanie mebli oraz termin ich wykonania. Podkreślenia wymaga to, że te okoliczności wynikały z dowodów zebranych w sprawie, którym Sąd dał wiarę, a które zostały omówione powyżej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 633 k.c., jeżeli materiałów na wykonanie dzieła dostarcza zamawiający, przyjmujący zamówienie powinien ich użyć w sposób odpowiedni oraz złożyć rachunek i zwrócić nieużytą część.

Z kolei przepis art. 634 k.c. stanowi, że jeżeli materiał dostarczony przez zamawiającego nie nadaje się do prawidłowego wykonania dzieła albo jeżeli zajdą inne okoliczności, które mogą przeszkodzić prawidłowemu wykonaniu, przyjmujący zamówienie powinien niezwłocznie zawiadomić o tym zamawiającego.

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynikało, iż powód pismem z dnia 24 października 2016 r. wyznaczył pozwanemu nieprzekraczalny termin do wykonania dzieła do dnia 31 października 2016 r. Jednakże pozwany w zakreślonym przez powoda terminie nie wykonał zamówionych mebli.

Z uwagi na powyższe powód pismem z dnia 09 stycznia 2017 r. złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dzieło. To oświadczenie pozwany odebrał w dniu 12 stycznia 2017 r. Pozwany w żaden sposób nie odniósł się do tegoż oświadczenia.

Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie, zadaniem Sądu, było ustalenie, czy powód był uprawniony do odstąpienia od łączącej strony umowy o dzieło oraz czy powód skutecznie odstąpił od tej umowy.

Przepis art. 491 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy.

Wskazać trzeba, iż tenże przepis ma zagwarantować zaspokojenie interesu niezaspokojonego wierzyciela.

Odstąpienie od umowy nie jest ani nienależytym wykonaniem zobowiązania, ani niewykonaniem zobowiązania, lecz wykonaniem przez jedną ze stron stosunku obligacyjnego uprawnienia prawokształtującego (wynikającego z umowy wzajemnej, albo z przepisów ustawy).

Uprawnionym do skorzystania z ustawowego prawa odstąpienia jest ta strona umowy wzajemnej, która nie otrzymała swojego świadczenia lub jego części z powodu zwłoki drugiej strony jako dłużnika.

Wskazać trzeba, że niewykonanie obowiązku umownego występuje wtedy, gdy niezrealizowany na skutek zwłoki kontrahenta obowiązek umowny pozbawia drugą stronę tego, czego zgodnie z umową mogła oczekiwać.

Wierzyciel musi jednak uprzednio wyznaczyć dłużnikowi dodatkowy termin do spełnienia świadczenia z zastrzeżeniem, że bezskuteczny upływ tego terminu uprawni go do odstąpienia od umowy.

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynikało, że strony zawarły umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie mebli ogrodowych z drewna modrzewiowego. Ustalono także, że materiał na wykonanie dzieła w postaci 3 m³ drewna modrzewiowego miał dostarczyć powód, co też uczynił.

Z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało także, że pozwany zobowiązał się wykonać meble do dnia 01 maja 2016 r., a następnie termin przedłużono do dnia 12 sierpnia 2016 r. Ostatecznie termin na wykonanie mebli został wyznaczony do dnia 31 października 2016 r., a w piśmie z dnia 24 października 2016 r. powód dodatkowo poinformował pozwanego, że w razie niewykonania dzieła, skorzysta on z prawa do odstąpienia od umowy.

Podkreślenia wymaga to, że we wskazanych wyżej terminach zamówione meble nie zostały wykonane przez pozwanego.

Pozwany J. K. w toku niniejszej sprawy tłumaczył, że drewno dostarczone przez powoda na wykonanie mebli ogrodowych było koślawe, źle złożone, zwichrowane, a tym samym z tym drewnem jest dużo więcej pracy, albowiem trzeba je posklejać, a w konsekwencji nie nadaje się ono na wykonanie mebli.

Podkreślenia wymaga to, że pozwany będący profesjonalistą w swojej dziedzinie powinien dołożyć należytej sumienności i staranności w prowadzeniu swoich spraw, a tym samym powinien zrealizować ciężący na nim obowiązek wynikający z przepisu art. 634 k.c. i niezwłocznie zawiadomić zamawiającego (powoda) o swoich zastrzeżeniach co do drewna.

Wskazać trzeba, że drewno składowane było na posesji pozwanego od stycznia 2016 r., a powód kilkakrotnie odwiedzał pozwanego prosząc o niezwłoczną realizację łączącej strony umowy. Nadto powód kontaktował się z pozwanym także telefonicznie. Jednakże w tym czasie pozwany nigdy nie wspomniał powodowi, iż dostarczony przez niego materiał nie nadaje się do wykonania dzieła. Wręcz przeciwnie zachowanie pozwanego wskazywało, że te meble wykona, ale w późniejszym terminie.

Pozwany nie wskazywał powodowi, iż nie wykona łączącej strony umowy z uwagi na kiepską jakość dostarczonego drewna. Zaznaczyć trzeba, iż ostatecznie meble dla powoda nie zostały wykonane. Nadto pozwany nie zwrócił powodowi jego drewna. Pozwany nie wykazał także, iż wzywał powoda do odbioru tegoż drewna ze swojej posesji. Ponadto dodać trzeba, że po raz pierwszy zastrzeżenia co do jakości drewna ze strony pozwanego pojawiły się w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

W ocenie Sądu orzekającego, w świetle powyżej przedstawionych okoliczności i rozważań wskazać trzeba, że powód S. G. był uprawniony do odstąpienia od umowy o dzieło łączącej strony w oparciu o przepis art. 491 § 1 k.c.

Z ustaleń poczynionych w sprawie jednoznacznie wynikało, że pozwany jako strona umowy wzajemnej nie wykonał obowiązków z niej wynikających. Pozwany nie wykonał w wyznaczonym terminie zamówionego dzieła, mimo, że powód dostarczył mu do tego niezbędne materiały.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż powód S. G. skutecznie odstąpił od umowy zawartej przez strony na podstawie przepisu art. 491 § 1 k.c.

Z kolei przepis art. 494 § 1 k.c. zdanie 1 stanowi, że strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że umowa wzajemna przestaje wiązać, jeżeli strona skorzysta z uprawnienia do odstąpienia od umowy. W takim wypadku cytowany powyżej przepis nakłada na strony obowiązek zwrotu wzajemnych świadczeń. Zwrot świadczeń winien nastąpić w naturze.

W związku ze skutecznym odstąpieniem przez powoda od umowy o dzieło łączącej strony, przysługiwało mu żądanie zwrotu dostarczonych materiałów do wykonania dzieła. Ustalono, że powód dostarczył pozwanemu 3 m³ drewna modrzewiowego. Wobec tego z chwilą skutecznego odstąpienia od umowy pozwany powinien zwrócić powodowi albo to drewno, albo zapłacić jego równowartość.

Powód żądał od pozwanego zapłaty równowartości tegoż drewna, przy przyjęciu, iż cena 1 m³ drewna modrzewiowego wynosi 1.000 zł – przy czym pozwany wartości tej nie kwestionował w toku prowadzonego postępowania, a powód logicznie wyjaśnił w jaki sposób tę wartość wyliczono i na tę okoliczność przedstawił stosowne dowody. Nadto podkreślenia wymaga to, że pozwany miał dużo czasu, aby zwrócić powodowi jego drewno, skoro nie wykonano zamówionych mebli. Nie było bowiem przeszkód, aby pozwany zawiózł drewno na posesję powoda, a następnie zażądał od powoda zwrotu należności za transport. Dodać tylko trzeba, że pozwany nie wykazał tego, że kiedykolwiek wcześniej wezwał powoda do odbioru drewna ze swojej posesji.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.000 zł. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 491 § 1 k.c. w zw. z art. 494 § 1 k.c.

W przedmiotowej sprawie pozwany J. K. podniósł zarzut potrącenia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Zgodnie z art. 498 § 2 k.c. skutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Dopuszczalność potrącenia uzależniona jest od współistnienia ustawowo określonych przesłanek. Jedną z nich jest wzajemność wierzytelności tj. aby potrącający był równocześnie dłużnikiem oraz wierzycielem swego wierzyciela. Wierzytelności podlegające potrąceniu mogą wynikać z różnych tytułów, jak i tylko jednego.

Wskazać należy, iż wykazanie przesłanek warunkujących dokonanie potrącenia obciąża stronę, która zgłasza zarzut potrącenia – zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c.

W ocenie Sądu orzekającego, w przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał przesłanek potrącenia.

Wskazać należy, iż pozwany bardzo ogólnikowo opisał swoje wierzytelności jakie zgłasza do potrącenia z roszczeniem zgłoszonym przez powoda. Nadto pozwany nie przedstawił żadnych wiarygodnych i przekonujących dowodów, iż takie wierzytelności w istocie przysługują mu wobec powoda. W swoich zeznaniach pozwany nie potrafił jednoznacznie wyjaśnić w jaki sposób wyliczył wysokość kosztów składowania drewna na swojej posesji i kosztów transportu drewna. Natomiast swojego rozstrzygnięcia Sąd nie może oprzeć jedynie na subiektywnym przekonaniu pozwanego, iż przysługuje mu określona wierzytelność.

Wobec powyższego Sąd orzekający uznał, że zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia jest niezasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany J. K. w tejże sprawie podniósł także zarzut przedawnienia.

Przepis art. 646 k.c. stanowi, że roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane – od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane.

W niniejszej sprawie ustalono, że meble miały być wykonane do maja 2016 r., a następnie termin przedłużono do sierpnia 2016 r. i po raz kolejny do października 2016 r. Natomiast pozew o zapłatę przeciwko pozwanemu wniesiono w dniu 12 maja 2017 r.

Z tegoż jasno wynika, że roszczenie zgłoszone przez powoda w tejże sprawie nie było przedawnione. Wobec tego zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i § 2 k.c. Na podstawie przepisu art. 481 k.c. odsetki należą się za samo opóźnienie, choćby zatem wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; przysługują one przy tym w zasadzie według stopy ustawowej. Tak ujęte odsetki stanowią rekompensatę uszczerbku doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego (rodzaj zryczałtowanej opłaty za korzystanie z cudzych pieniędzy), jak i rolę represyjną (przyczyniając się do terminowego spełnienia świadczenia).

Wskazać w tym miejscu trzeba, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym świadczenie stało się wymagalne. Stosownie do przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Tak więc z braku innych danych, co do ustalenia terminu wymagalności świadczenia, termin ten określa jednostronnie wierzyciel.

Wezwanie dłużnika do wykonania ma charakter oświadczenia woli, a jego złożenie uzupełnia treść istniejącego między stronami stosunku prawnego, przy czym zobowiązanie dotychczas bezterminowe staje się zobowiązaniem terminowym. Wezwanie do wykonania zobowiązania, w rozumieniu przepisu art. 455 k.c., może być złożone w dowolnej formie, w sposób wyraźny lub dorozumiany, musi z niego wynikać jedynie wola wierzyciela do otrzymania świadczenia.

W niniejszej sprawie pozwany został wezwany do zwrotu drewna lub zapłaty jego równowartości pismem z dnia 09 stycznia 2017 r., w którym określono, że zwrot ten powinien nastąpić do dnia 20 stycznia 2017 r.

Wobec tego Sąd na podstawie przepisu art. 481 § 1 i § 2 k.c. przyznał powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej na jego rzecz kwoty od dnia 21 stycznia 2017 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Powód wygrał niniejszą sprawę w całości i w związku z tym przysługuje mu od pozwanego zwrot w całości poniesionych kosztów procesu.

Na koszty poniesione przez powoda składały się: opłata sądowa w kwocie 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł (ustalone zgodnie z treścią § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia pozwu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (łącznie kwota 1.017 zł).